

Матрозитѣ спуснаха лодка, хвърлиха се въ нея и угъвайки лопатитѣ съ всички сила, се понесоха къмъ момчетата. Но тѣ бѣха още далеко отъ тѣхъ, когато акулата ги бѣше приближила почти на двадесетъ крачки.

Момчетата отначало не чуваха това, което имъ се викаше и не виждаха акулата. Но следъ малко едното отъ тѣхъ се вгледа и ние всички чухме тѣхния пронизителенъ писъкъ. Тѣ бързо заплуваха на различни страни.

III

ПИСЪКЪТЪ на момчетата сякашъ събуди артилериста. Той се отиѣсти и хукна къмъ орждията. Обърна дулото на едно оржие, прилегна къмъ мѣрника му, прицели се и хвана запалката.

Ние всички, които бѣхме на кораба замръбли отъ страхъ, чакахме: какво ще стане.

Раздаде се гърмежъ и ние видѣхме, че артилеристътъ падна до орждието, като покри очитѣ си съ ржце.

Какво бѣше станало съ акулата и момчетата, ние не можехме да видимъ отъ димътъ, който бѣше се разстлалъ предъ очитѣ ни.

Но когато димътъ се поразнесе надъ водата отъ всички страни се чуваше тихъ ропотъ, който по-сетне се усили, докато най-сетне отъ всички страни се раздаде силенъ и радостенъ викъ.

Стариятъ артилеристъ откри лицето си, стана и погледна въ морето.

По вълнитѣ се клатушкаше страшниятъ жълтъ коремъ на мъртвата акула.

Въ нѣколко минути само лодката доплува до децата и ги заведе на кораба.

Превелъ: Трайко Симеоновъ

НАДЪ ГРОБА

На съблата память на баща ми

Какъ тжно и тихо шумолятъ брѣзитѣ
поклащани отъ лекия вѣтрецъ.

И ято пилци вий се въ висинитѣ
надъ гроба на умрѣлия поетъ.

Почива тука той—отрупанъ съсь цвѣтя—
угаснала звезда на родни небосклони —
оплаканъ отъ гори, планини и поля,
поточето и то сълзитѣ си рони.

И птицитѣ му пѣятъ надгробенъ химнъ тържественъ
въвъ тоя хубавъ, ясенъ лѣтенъ день.

Тозъ, който възпѣ родината съсь пѣсни,
почива вече навѣки въ своя гробъ студенъ.

Свѣтла Н. Рахития
Плѣсънъ